

3. Жигун Л. А. Менеджмент: сучасні основи організації контролю для підприємства / Л. А. Жигун. – М. : Фенікс, 2007. – 470 с.

4. Рудьєв В.А. Менеджмент : навч. посіб. / В.А. Рудьєв, С. О. Гуткевич. – К. : Центр учбової літератури, 2011. – 312 с.

Бухонська Ірина Олександрівна,

студентки напряму підготовки 6.030601 «Менеджмент» економічного факультету Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: к.е.н., доцент Кучер О.В.

САМОМЕНЕДЖМЕНТ ЯК ОСНОВНА УМОВА ЕФЕКТИВНОЇ УПРАВЛІНСЬКОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Самоменеджмент – це послідовне і цілеспрямоване використання власних можливостей із застосуванням випробовуваних методів роботи в повсякденній практиці з ціллю найбільш оптимального і змістовного розпоряджання власним часом.

Метою статті є розгляд сутності поняття «самоменеджмент» у сучасній літературі, його складових, а також з'ясування його ролі у професійному і особистому розвитку особистості із встановленням значущості навичок самоменеджменту необхідних здійснення для успішної управлінської діяльності в цілому.

Дослідженням питань самоменеджменту займались чимало вчених, серед яких: Л. Зайверт, М. Вудкок, Д. Френсіс, В. Андреев, Н. Лукашевич, В. Крижко, Є. Павлютенков та інші. Але, незважаючи на значну кількість робіт, що присвячені теорії та практиці самоменеджменту у процесі здійснення управлінської діяльності досі існує чимало вузьких місць, що не мають єдиного розуміння та пояснення серед вченого загалу.

У зв'язку з тим, що проблема самоменеджменту лише нещодавно стала об'єктом наукових досліджень, досі не існує єдиного визначення цього складного поняття. Так, наприклад, Л. Зайверт (автор терміну «самоменеджмент») визначає його як оптимальне використання свого робочого часу [1].

Російський соціолог В. Оглоблін розглядає самоменеджмент як процес оптимізації використання своїх персональних ресурсів: інтелекту, волі, здібностей тощо [4].

У розумінні М. Лукашевича самоменеджмент вивчається з точки зору використання ефективних методів, прийомів та технологій самореалізації і саморозвитку свого творчого потенціалу» [3], тоді як В. Крижко та Є. Павлютенков підкреслюють, що самоменеджмент – це система визначених та саморегульованих заходів, спрямованих на підвищення ефективності професійної діяльності й самовдосконалення особистісних якостей [2].

Очевидно, що самоменеджмент є доволі складною системою, що бере на себе основний обов'язок по становленню ефективного менеджера, пристосованого до сучасних реалій. Така система, насправді, включає значно більше, аніж просто управління часом та наявними ресурсами, хоча вони, безумовно, є ключовими у розрізі професійного зростання та самовдосконалення. Проте, якщо уникнути у суть поняття «самоменеджмент» детальніше, то стає зрозумілим, що тут умісними стануть також такі поняття як самоосвіта, самовиховання, постановка цілей, планування та звісно ж самоконтроль.

Самоменеджмент є свідомим цілеспрямованим процесом самоорганізації і саморозвитку, що здійснюється шляхом вибору мети та шляхів її досягнення через вчасне виконання прийнятих рішень. Самопланування у процесі самоменеджменту є початковим

етапом від якого, власне, залежать наскільки ефективним буде увесь процес. Воно включає усвідомлення цінностей та аналіз сучасного стану суб'єкта управління, на основі чого формуються цілі та встановлюються бажані результати. Безпосередньою діяльною складовою самоменеджменту є процес самоорганізації, що виявляється в можливості регулювання внутрішніх процесів, упорядкування речей та гармонізації відносин з метою розвитку особистостних якостей.

Виходячи із вище сказаного, важливо також відмітити присутність функції самоконтролю без якої самоменеджмент не матиме успіху і що найгірше може згодом виявитись у неспроможності виконувати усі заплановані справи вчасно. Вона реалізується через здійснення суб'єктом управління діяльності щодо перевірки, спостереження з метою виявлення, попередження та припинення негативних тенденцій, які можуть виявитись у процесі самоконтролю. Самоконтроль полягає в постійному моніторингу та відстеженні суб'єктом управління прийомів і методів власної праці, самооцінці та самокоординації діяльності, які він виконує, а також виявлення факторів, які негативно впливають на ефективність власної професійної діяльності.

Тобто, як бачимо, поняття самоменеджмент включає у собі безліч нюансів серед яких виділяють управління часом, управління власними ресурсами, управління собою та своїм життям з єдиною метою - досягнення успіху. Виходячи із цього важливо відмітити, що сучасна концепція самоменеджменту, яка увібрала у собі вищевказані особливості, дає підстави стверджувати, що самоменеджмент сьогодні найбільш доцільно розглядати у контексті досягнення ефективної управлінської діяльності, з позиції мистецтва управління часом і самоволодіння в цілому.

Проаналізувавши наведені визначення, можна зробити висновок, що самоменеджмент – це систематична і послідовна робота, спрямована на самовдосконалення особистісних якостей, розвиток творчого потенціалу та підвищення ефективності професійної діяльності особистості тощо.

Список використаних джерел

1. Зайверт Л. Ваше время – в ваших руках:[пер. с нем.] / Л. Зайверт. – М. : Экономика, 1991. – 125 с.
2. Крыжко В. В. Психология в практике менеджера образования / В. В. Крыжко, Е. М. Павлютенков. – СПб. : КАРО, 2002. – 304 с
6. Лукашевич М. П. Теория і практика самоменеджменту: [навч. посіб.] / М. П. Лукашевич. – К. : МАУП, 1999. – 360 с.
7. Оглоблин В. Персональный менеджмент – основа успешной карьеры // Управление персоналом. – 2004. – №14. – С. 5–8.